

КОГАТО прашните стъкла на остарялата ти стая
треперятъ отъ живота вънъ, що души и мори милиони,
ти безучастенъ ще останешъ ли, ще продължишъ ли да мечтаешъ
и, като остарялъ скъперникъ, да скътвашъ избялели спомени ?

Когато вѣчната борба навънъ отново се разгаря,
и континенти се заливатъ съсъ тежки кървави събития,
ще продължишъ ли да тжгувашъ, да водишъ спорове съсъ гаргитѣ,
да се тѣшишъ съсъ вѣтроветѣ, съсъ небесата и лжчитѣ ?

Когато съ новини гръмливи излизатъ зараннигѣ вестници,
и като кошери тревожни шумятъ и трепчатъ градоветѣ,
не ще ли ти е тѣсна твоята окадена и прашина клетка,
не ще ли ти се видятъ блѣди и празни старитѣ поети ?

Когато се избиватъ хората, и самиятъ животъ е нищо,
а свободата се потъква, и праздна дума е човѣкътъ,
ще продължишъ ли за душата си и беднитѣ си дни да мислишъ,
да смѣташъ, че свѣтътъ започва и свършва съ земнитѣ ти смѣтки ?